

med at få ratificeret den her handicapkonvention.

Vi, der er fra Dansk Folkeparti, ved, at der er blevet brugt rigtig, rigtig lang tid på at undersøge konsekvenserne af konventionen, men vi ønsker i hvert fald, at konventionens krav bliver de minimumskrav, man har i Danmark, og hermed, at det ikke fører til ringere forhold for de handicappede her i Danmark. Vi ser i Dansk Folkeparti selvfølgelig frem til både behandling af forslag og de drøftelser, der nu skal være.

Der er jo sket nogle ændringer her i løbet af dagen, og det gør selvfølgelig, at der ikke kan skabes flertal for nogen af de to forslag, hverken det foregående forslag eller vores. Men det er da helt klart en stor glæde for Dansk Folkeparti, at vi har kunnet være med til at sørge for, at konventionen og de rettigheder, handicappede skal have, nu træder i kraft. Vi håber selvfølgelig også, at der kommer nogle drøftelser omkring det her med, hvad vi kan gøre for at sikre, at man så også overholder den her konvention. Men tusind tak til ministeren. Vi ser frem til de drøftelser.

Kl. 20:00

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak til ordføreren.

Da der ikke er flere, som har bedt om ordet, er forhandlingen sluttet.

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Socialudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg dette som vedtaget.

Det er vedtaget.

Det næste punkt på dagsordenen er:

18) 1. behandling af beslutningsforslag nr.

B 107:

Forslag til folketingsbeslutning om at give flere en chance på arbejdsmarkedet.

Af Morten Østergaard (RV) m.fl.

(Fremsættelse 18.02.2009).

Kl. 20:00

Forhandling

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Til dette punkt mangler vi beskæftigelsesministeren. Jeg ved ikke, om velfærdsministeren er fungerende beskæftigelsesminister. Det er hun

ikke. Skal vi lige se, om han er inde bagved? Ministeren er vist på vej.

Vi udsætter mødet, og så håber vi, at beskæftigelsesministeren er på sin plads, når mødet genoptages.

Mødet er udsat. (Kl. 20:02).

Kl. 20:06

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Mødet er genoptaget.

Nu er ministeren kommet til stede, og forhandlingen er åbnet. Beskæftigelsesministeren.

Kl. 20:06

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Jeg vil gerne undskylde over for Folketinget, at jeg ikke var til stede.

Det Radikale Venstre har foreslået, at borgere, der ønsker tilknytning til arbejdsmarkedet, skal have ret til at modtage tilbud fra jobcentrene.

Det Radikale Venstre lægger i sit beslutningsforslag stor vægt på en bestemt gruppe borgere, nemlig de familieforsørgede nydanske kvinder og deres børn. I forhold til den gruppe understreger beslutningsforslaget to vigtige forhold. For det første at mange af de familieforsørgede nydanske kvinder ønsker at bidrage på arbejdsmarkedet, og for det andet at kvindernes børn vil få bedre fremtidsudsigter, hvis deres forældre er i arbejde. På den baggrund mener Det Radikale Venstre, at nydanskernes erhvervsdeltagelse bør nærme sig danskernes. Jeg kunne ikke være mere enig.

De nydanske kvinders lave beskæftigelsesfrekvens er ikke bare et problem for kvinderne selv, det er også et stort problem for integrationen, for vi ved jo godt, at vejen til integration går gennem arbejde. Derfor undrer det mig også såre, at Det Radikale Venstre ikke støtter regeringens 300-timers-regel, der snart bliver til en 450-timers-regel. Netop den regel skal jo bidrage til at sikre, at alle bliver en del af arbejdsmarkedet. Ikke fordi arbejde alene er saliggørende, men fordi arbejde er andet og mere end en månedlig lønseddel; arbejde er øget selvtillid, arbejde er selvforståelse, arbejde er social kontakt. Og så er arbejde vejen til integration.

AKF, Anvendt KommunalForskning, skriver i sin rapport om 300-timers-reglen, at mange

indvandrerkvinder har været uden for arbejdsmarkedet af kulturelle årsager. AKF skriver også, at det i mange tilfælde har været selvvalgt, men at det for nogle indvandrerkvinder ikke har været deres eget ønske. For dem har 300-timersreglen været et argument, de kunne bruge over for deres ægtefælle. Citat slut.

Når jeg læser det citat, så synes jeg, man må spørge reglens kritikere, herunder Det Radikale Venstre, hvorfor de selv samme partier, som hævder at tale kvindernes sag, accepterer, at nogle kvinder tvinges til at gå hjemme. Det spørgsmål har vi aldrig fået et overbevisende svar på.

På trods af vores uenigheder om 300-timersreglen er vi dog enige om én ting: Vi skal hjælpe flere af de familieforsørgede ind på arbejdsmarkedet. I den forbindelse kan jeg oplyse, at regeringen allerede er i gang med at forberede et lovforslag på området, og det vil vi fremsætte i næste folketingssamling. Forslaget skal give kommunerne pligt til at give familieforsørgede aktive tilbud, som kan forbedre deres mulighed for at opnå beskæftigelse. Regeringens forslag vil omfatte alle familieforsørgede personer, udlændinge såvel som danske statsborgere, der anmoder om et aktivt tilbud. Der er tale om personer, som ikke er i beskæftigelse, ikke modtager dagpenge, kontanthjælp eller starthjælp, men forsørges på anden måde, typisk via deres ægtefælle. Det gælder f.eks. familiesammenførte, som forsørges af ægtefællen efter de gældende regler, og det vil omfatte personer, der ikke lever op til 300-timers-reglens krav om at få kontanthjælp. Forslaget kommer også til at gælde den medfølgende ægtefælle til udenlandske arbejdstagere, som arbejder her i landet, samt arbejdssøgende fra EU og EØS-lande i almindelighed.

Målgruppen er som sagt meget sammensat. En pligt til at give familieforsørgede aktive tilbud kan derfor blive misbrugt af personer, der som regel ikke er motiverede for at tage job, og som heller ikke vil kunne have gavn af et konkret ønsket tilbud. Kommunerne skal derfor have mulighed for at afvise at give et konkret tilbud, hvis det skønnes, at tilbuddet ikke vil forbedre den pågældendes beskæftigelsesmuligheder, og det er afgørende for regeringen. Det er også afgørende for regeringen, at det udmøntes i samarbejde med kommunerne. Det er kommunerne, der skal føre loven ud i livet, og derfor skal de inddrages, og det gør vi i forbindelse med kommuneforhandlingerne i juni måned.

Regeringens lovforslag er vigtigt af tre grunde: For det første bidrager forslaget til at imødegå social udstødning og fremme integration; for det andet bidrager forslaget til at udvide arbejdsstyrken, og for det tredje medvirker forslaget til, at udenlandske arbejdstagere i højere grad vil overveje at blive her i landet, når deres ægtefælle kan få hjælp til at finde et job.

En undersøgelse udarbejdet af AKF fra november 2008 viser, at ægtefælleforsørgede indvandrerkvinder generelt er motiverede for at komme i beskæftigelse. De interviewede kvinder vil gerne forbedre familiens økonomiske situation, og de vil være forbillede for deres børn ved at lære det danske samfund og sprog bedre at kende. På den måde kan de bedre deltage i deres børns liv og i samfundet generelt.

Regeringens pejlemærke i integrationsindsatsen er, at beskæftigelse og tilknytning til arbejdsmarkedet er afgørende for udlændinges integration i det danske samfund. Det er derfor regeringens vurdering, at familieforsørgede, der i dag ikke er en del af jobcentrenes kundegrundlag og dermed ikke automatisk får hjælp til at finde arbejde, skal have hjælp til at få fodfæste på arbejdsmarkedet. Det vil være til gavn for integrationen, samfundsökonomien og – vigtigst af alt – de familieforsørgede.

Hvis vi ser på, hvordan reglerne er i dag, vil vi se, at nyttilkomne udlændinge allerede har ret til undervisning i dansk, men ikke ret til et aktivt tilbud. I jobcenteret kan kommunen i dag efter en konkret vurdering tilbyde alle typer af beskæftigelsesrettede tilbud til familieforsørgede. Det betyder, at jobcenteret kan give vejledning og opkvalificering, virksomhedspraktik og ansættelse med løntilskud. For at sikre, at de kommunale sagsbehandlere har kendskab til muligheden for at give aktive tilbud, har vi sammen med Integrationsministeriet udarbejdet en pjece på området, og der er taget initiativ til at etablere regionale netværk for kommunale sagsbehandlere, der arbejder med gruppen af familieforsørgede nyankomne udlændinge.

Vi kan desværre konstatere, at jobcentrene ikke i særlig høj grad har gjort brug af muligheden for at give aktiveringstilbud til familieforsørgede. Det er derfor regeringens opfattelse, at kommunerne fremover skal have pligt til at give tilbud til familieforsørgede, som ønsker et arbejde.

Regeringen er meget enig i, at information både i forhold til kommunerne og til de berørte målgrupper spiller en afgørende rolle, hvis akti-

veringsretten skal have en effekt. Vi vil derfor i forbindelse med lovforslagets gennemførelse sikre den nødvendige udbredelse og informere om mulighederne for beskæftigelsesfremmende tilbud.

Regeringen er som sagt enig i tankegangen bag forslaget, og vi er i gang med at forberede et lovforslag, der på flere områder imødekommer forslagsstillernes forslag, og det er forventningerne, at vi kan fremsætte lovforslaget i efteråret 2009.

Regeringen kan derfor ikke støtte forslaget til folketingsbeslutning fra Det Radikale Venstre.

Kl. 20:14

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak. Så er der en kort bemærkning fra hr. Morten Østergaard.

Kl. 20:14

Morten Østergaard (RV):

Det er jo ikke første gang, vi har fremsat det her ønske. Det har vi gjort tidligere i forhandlinger med regeringen. Og jeg kan ikke lade være med, når beskæftigelsesministeren nu peger på 300-timers-reglen, at sige, at det jo lige præcis var der, hvor kæden hoppede af for regeringen, for med 300-timers-reglen skubber man jo især kvinder ud af arbejdsmarkedet, fordi de ikke længere skal stå til rådighed, når man har taget kontanthjælpen fra dem. Så er de ude af arbejdsmarkedet. På det tidspunkt havde det så i det mindste været relevant, at man havde smidt den her redningskrans, som det så var, at hvis de ønskede at få hjælp til at komme tilbage til det arbejdsmarked, som de havde demonstreret at de vitterlig ikke havde fodfæste på, havde de haft ret til det, og kommunen havde haft pligt til at tilbyde det.

Der synes jeg bare, at ministeren må anerkende, at når man nu er kommet til den erkendelse af, at det altså ikke er nok, at man bare svinger med pisken, hvis der ikke også er et tilbud om hjælp til dem, der er motiverede, så må man i det mindste have en lille smule selvansøgelse i forhold til den proces, der har været omkring 300-timers-reglen.

Kl. 20:15

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak. Så er det ministeren.

Kl. 20:15

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

300-timers-reglen, som jo er en rådighedsvurderingsregel, blev indført for at sikre en reel rådighed for kontanthjælpsmodtagere, der har en ar-

bejdsevne. Reglen øger altså det økonomiske incitament for ægtepar på kontanthjælp. Hr. Morten Østergaard skal jo huske, at baggrunden var, at den ene ægtefælle skulle op at tjene 28.000 kr. pr. måned, før der var et økonomisk incitament til at opgive kontanthjælpen, og det er job i en klasse, som de mennesker jo ingen reel mulighed har for at få. Og så kan vi jo glæde os over, at undersøgelser viser, at reglen har virket efter hensigten.

Kl. 20:16

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak. Så er det hr. Morten Østergaard for endnu en kort bemærkning.

Kl. 20:16

Morten Østergaard (RV):

Nu skal vi jo ikke snakke os fra hinanden, når vi netop er blevet enige om, at der er behov for at styrke indsatsen for de mange, som står uden for arbejdsmarkedet og har behov for at komme ind og være til rådighed og forhåbentlig da få et job og en varig beskæftigelse. Men det, som jeg bare synes at beskæftigelsesministeren og regeringen er nødt til at anerkende, er, at dengang man tog skridtet med 300-timers-reglen, var man helt åben om, at det ville skubbe mennesker ud af arbejdsmarkedet, fordi de ikke længere skulle stå til rådighed. Men da indførte man jo ikke det her, da smed man dem ud og smed nøglen væk.

Vi er meget tilfredse med, at det tilsyneladende i næste samling skal lykkes i det mindste at få smidt den redningskrans ud, så de, der er motiverede, men som vitterlig ikke kan få fodfæste, kan få hjælp. Og der er det bare, at jeg animoder beskæftigelsesministeren om at anerkende, at det da havde været smart, at man havde indført de to ting på samme tid.

Kl. 20:17

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak. Så er det ministeren.

Kl. 20:17

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Jeg må sige til hr. Morten Østergaard, at baggrunden for den regel jo i sin tid var, at vi ville bryde den onde cirkel, hvor det ikke kunne betale sig at arbejde, og jeg vil glæde mig over, at SFI-undersøgelser viser, at reglen virker efter hensigten. De viser, at en tredjedel af de berørte ægtefæller har skaffet sig et arbejde – og det var meget lavere tidligere – og at en tredjedel ikke opfylder det objektive arbejdskrav om 300 timers arbejde, på trods af at kommunen rent fak-

tisk vurderer, at de er i stand til at opfylde kravet.

Der må man sige, at der, hvor hr. Morten Østergaard går galt i byen, er, at danske familier, der vælger, at den ene ægtefælle er hjemmegående, vælger jo så også at leve af én indkomst. Derfor er det jo paradoksalt, at både den ene og den anden ægtefælle kan modtage kontanthjælp uden i realiteten at stå til rådighed, fordi man har truffet den beslutning, at man ikke skal arbejde. Det er en beslutning, som den enkelte familie selv må træffe, men det er jo ikke noget, samfundet skal finansiere.

Kl. 20:18

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak til beskæftigelsesministeren. Vi går i gang med ordførerrækken. Den første er Venstres ordfører, hr. Erling Bonnesen.

Kl. 20:18

(Ordfører)

Erling Bonnesen (V):

Tak. Vi har behov for alle på arbejdsmarkedet uanset baggrund. Man kan sige det sådan meget kort: Det gælder sådan set bare om at komme i gang. Når man er en aktiv del af arbejdsmarkedet, er man også en aktiv del af samfundet. Det giver selvværd og identitetsfølelse at være en aktiv del af samfundet.

Jeg glæder mig over, at regeringen – som vi netop lige har hørt det – igen er på vej med endnu et tiltag for også i den her situation at hjælpe selvforsørgende med at få et tilbud om job. Det er så også det, jeg hører fra forslagsstillerne at der faktisk er efterspørgsel efter, så det må vi forvente, at man er glad for.

Herudover vil jeg også pege på, at 300-timersreglen – vi skal så snart sige 450-timersreglen – er vigtig. Ingen lovgivning har faktisk været så effektiv for at få folk til at tage aktivt del i arbejdsmarkedet, som disse regler har. Når der nu bliver spurgt efter det her, må vi også kunne forvente, at der er enighed om, at det er nogle gode værktøjer, der her er taget i anvendelse. Vi kunne så måske også forvente støtte og opbakning til det. 450-timersreglen, som den snart hedder, er netop en løftestang til lige præcis at hjælpe med at få øget motivation til at gå fra arbejdsløshed og over i beskæftigelse. Vi kan også konstatere og glæde os over, at det rent faktisk har hjulpet.

Skærpselsen af reglen dér gælder begge ægtefæller og kan også hjælpe kvinder ud på arbejdsmarkedet, også kvinder med anden etnisk baggrund, som måske har svært ved at overtale

manden på hjemmebanen til at skulle bryde med de gamle vante normer, og som så selv kan tage aktivt del i arbejdsmarkedet. Der har man netop ad denne vej fået nogle argumenter for det.

En rapport fra Anvendt KommunalForskning har også vist, at nogle indvandrerkvinder netop har kunnet bruge reglerne om 300-timersreglen – nu snart 450-timersreglen – præcis til at argumentere på hjemmebanen for, at det ville være godt at komme ud på arbejdsmarkedet og så at sige blive en del af samfundet. Reglen har dermed virket.

Sluttelig om det konkrete: Kommunerne har allerede i dag en mulighed for at give aktiverende tilbud til personer, der ikke er under offentlig forsørgelse, men som er uden for arbejdsmarkedet. Som ministeren netop har redegjort for i sin tale, er det allerede et fokusområde for regeringen, og jeg kan forstå, at man nu i øjeblikket arbejder på en lov, der også vil give kommunerne pligt til at give aktiverende tilbud til mennesker uden for arbejdsmarkedet. Det er et tiltag, som netop kombineret med både 300-timers- og 450-timersreglen vil kunne forbedre mulighederne for at få alle i arbejde, ikke mindst nydanske kvinder.

På den baggrund er der ingen grund til – og det kan Venstre derfor heller ikke – at støtte det foreliggende beslutningsforslag.

Kl. 20:21

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak til ordføreren. Den næste er fru Anne-Marie Meldgaard som ordfører for Socialdemokraterne.

Kl. 20:21

(Ordfører)

Anne-Marie Meldgaard (S):

Socialdemokraterne hilser det her beslutningsforslag meget velkomment. Det kunne faktisk godt være os selv, der havde fremsat det. Vi er meget enige i, at det er afgørende for et godt liv, at man har en tilknytning til arbejdsmarkedet, også selv om man ikke sådan lige umiddelbart er i stand til at træde ud på arbejdsmarkedet.

Som det er de fleste bekendt, bygger store dele af den socialdemokratiske arbejdsmarkeds politik netop på et ønske om, at alle skal i beskæftigelse. Det er noget af det, som vi ser som helt afgørende for, at vores samfund kan vokse og bevæge sig fremad. Det er også helt afgørende for, at et menneske kan vokse og bevæge sig fremad. Vi mener ikke, at et arbejde bare skal være et tilbud. Det skal også være en ret.

Derfor skal alle de, der ønsker at bidrage til det danske samfund på arbejdsmarkedet, have de kompetencer, der er nødvendige for at bide sig fast på arbejdsmarkedet. Vi ønsker et samfund, hvor alle har mulighed for at uddanne sig, et samfund, hvor alle har ret til at få foden indenfor på arbejdsmarkedet. Det er både, når vi taler om job med løntilskud og uddannelsesaktivering osv. Det gælder selvfølgelig alle, men det er typisk mange kvinder med indvandrerbaggrund, det her forslag henvender sig til. Det er kvinder, som er familieforsørgede, en gruppe, som vi har svigtet meget igennem rigtig mange år. Det er også for en anden gruppe, nemlig dem, der er på kontanthjælp, at vi kan gøre en lignende indsats. Det betyder for os meget, at alle grupper i samfundet har en mulighed for at kunne få de tilbud, der skal til, for at de kan komme på arbejdsmarkedet. De skal have den hjælp, der skal til. Vi ved, at i dag drukner man mange steder ude på jobcentrene i papirusseri og unødvendig dokumentation.

Jeg synes, vi skal bruge vores kræfter på at hjælpe de her mennesker i beskæftigelse, og som der også står i forslaget, vil vi på den måde også løfte deres børns fremtid. Vi har rigtig, rigtig mange job, som i de kommende år vil stå åbne for den her gruppe. Det skal vi benytte os af og give dem retten til de tilbud, der kan føre til, at de f.eks. kan indgå i pleje- og omsorgsdelen.

Socialdemokraterne er meget positive over for det her forslag, som vi selvfølgelig støtter. Jeg kan da sige, at jeg synes, at det er meget glædeligt, at ministeren her fra talerstolen har bebudet, at regeringen i efteråret vil komme med et forslag, som meget matcher det her beslutningsforslag. I stedet for sandsynligvis at få det her nedstemt vil jeg da se frem til og virkelig grundigt kigge på regeringens forslag her i efteråret, som så kan være med til, at det hurtigere kommer igennem, end hvis vi bare her nedstemmer et beslutningsforslag.

Kl. 20:25

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak til ordføreren. Så er det hr. Bent Bøgsted som ordfører for Dansk Folkeparti.

Kl. 20:25

(Ordfører)

Bent Bøgsted (DF):

Som det er i dag, har personer, der har valgt ikke at stå til rådighed for arbejdsmarkedet, ikke de store muligheder for at få hjælp til at vende tilbage til arbejdsmarkedet. Det kan være en person, der har valgt at gå hjemme, indtil børnene

er blevet store, eller en selvstændig, der altid har klaret sig selv, men nu gerne vil have et arbejde.

Dansk Folkeparti synes, at vi skal se på, hvordan vi kan hjælpe den gruppe. Den første betingelse er selvfølgelig, at personerne i den gruppe melder sig til i jobcentrene. Det kræver også, at vi får et overblik over, hvor mange det drejer sig om. De skal selvfølgelig også selv gøre en indsats for at søge arbejde.

Når man ser på forslaget fra De Radikale, får man det indtryk, at det drejer sig om 14.000 indvandrerkvinder i København, der selv har meldt sig ud af arbejdsmarkedet. Det er efter Dansk Folkepartis opfattelse tvivlsomt, i hvilket omfang disse 14.000 kvinder er klar til at tilpasse sig den danske arbejdsmarkedskultur. Det fremgår af bemærkningerne, at de ønsker at komme i gang på arbejdsmarkedet, og så må man jo gå ud fra, at de allerede er tilmeldt jobcentrene. Der har de i dag mulighed for at få danskundervisning, som er den første betingelse for, at de kan klare sig på arbejdsmarkedet.

Man må også se på årsagerne til, at de er uden for arbejdsmarkedet. Mange er uden for af kulturelle årsager. Det er måske en gruppe, der er meget svær at få ud på arbejdsmarkedet; nogle af kvinderne er jo tvunget til at være uden for arbejdsmarkedet. Det fremgår også af beslutningsforslaget, at det skal være på frivillig basis, og sådan er det altid med selvforsørgende: at dem kan man ikke tvinge til noget, for hvis ikke de modtager nogen ydelser fra det offentlige, jamen så kan man ikke pålægge dem noget. Det fremgår altså, at det skal være for dem, der gerne vil og melder sig til at få et tilbud, der kan hjælpe dem tilbage på arbejdsmarkedet.

Men når man ser bort fra dem, der af den ene eller den anden årsag ikke vil komme ud på arbejdsmarkedet, er vi klar over, at der er en stor gruppe, der godt vil ud på arbejdsmarkedet, men ikke umiddelbart kan komme det. De skal i hvert fald have hjælp til at komme i gang. Jeg kan så forstå på regeringen – det var også det, der fremgik af ministerens tale – at der allerede bliver arbejdet på at finde en fornuftig løsning for disse personer. Dansk Folkeparti ser frem til at se, hvad regeringen kommer med i den forbindelse.

Beslutningsforslaget er efter vores mening ikke den optimale løsning på, hvad der skal til for at få flere hjemmegående ud på arbejdsmarkedet, men det er selvfølgelig også med beslutningsforslag sådan, at det så er op til regeringen at arbejde videre med det. Men da regeringen og

beskæftigelsesministeren i den forbindelse har sagt, at de arbejder på et forslag, kan vi ikke støtte beslutningsforslaget, men vi ser frem til det, ministeren kommer med her på et tidspunkt, og vil se på, om det lever op til intentionerne i beslutningsforslaget og det, som vi i Dansk Folkeparti mener er nødvendigt.

Beslutningsforslaget er som sådan et udmærket forslag, men da regeringen og beskæftigelsesministeren som sagt har sagt, at de kommer med et forslag, er det jo ikke nødvendigt at vedtage et beslutningsforslag om det. Så vi kan ikke støtte beslutningsforslaget, men vi ser frem til arbejdet med at få lavet et ordentligt lovforslag, når ministeren kommer med det.

Kl. 20:29

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak. Der er en kort bemærkning fra hr. Morten Østergaard.

Kl. 20:29

Morten Østergaard (RV):

Det er bare lige en henvisning til bemærkningerne, hvor vi fokuserer på 14.000 familieforsørgede nydanske kvinder i hovedstadsregionen. Det gør vi, fordi det er der, der er lavet en undersøgelse fra AKF, og det er derfor, vi ligesom sætter tingene i perspektiv ud fra den.

Hr. Bent Bøgsted var inde på, at der var nogle, der måske havde svært ved at tilpasse sig en dansk arbejdsmarkedskultur. Men det, som er så interessant, er jo, at alle kan se, at vi kommer til at mangle arbejdskraft, og at vi særlig også kommer til at gøre det i nogle af de sektorer, som normalt ligger Dansk Folkeparti meget på sinde, nemlig bl.a. omsorgssektoren og ældreplejen, og faktisk viser AKF's undersøgelse, at der netop i den her gruppe, som i dag ikke er på vej til at nærme sig arbejdsmarkedet, fordi de ikke står til rådighed og derfor ikke har pligt til det og ikke kan få tilbud, faktisk er en hel del af dem, som er meget motiveret, når det gælder netop det område, hvor der bliver en stor og udpræget grad af mangel på arbejdskraft.

Derfor vil jeg bare sige til hr. Bent Bøgsted, at det lige præcis er derfor, vi ønsker en indsats for at bringe dem tæt på det danske arbejdsmarked, som man selvfølgelig skal vænne sig til, og at det på sigt faktisk kan være med til at løse nogle af de store problemer, vi har.

Kl. 20:30

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak. Så er det ordføreren.

Kl. 20:30

Bent Bøgsted (DF):

Jamen det er jeg helt klar over, og derfor er det også i den forbindelse vigtigt at finde ud af, hvor mange det egentlig drejer sig om på landsplan. Nu er den undersøgelse lavet i København, men der er jo mange flere på landsplan.

Vi ved også godt, at der blandt de kvinder, der står uden for arbejdsmarkedet, er forskellige grupperinger, og at nogle er lidt længere fra arbejdsmarkedet end andre. Der er selvfølgelig nogle af dem, der har valgt at gå hjemme, der har kvalifikationer, og som bare skal ind på jobcenteret, og hvis der er et ledigt job, kan de få det uden al for stor indsats. Andre skal der gøres en større indsats for.

Der mener jeg, at det i forbindelse med et kommende lovforslag er vigtigt at prøve at finde ud af, hvor mange det egentlig drejer sig om, for jeg tror, der er flere, der kan komme ind på arbejdsmarkedet, end man umiddelbart regner med.

Kl. 20:31

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak til ordføreren, og den næste ordfører er hr. Eigil Andersen fra SF.

Kl. 20:31

(Ordfører)

Eigil Andersen (SF):

Det vil være godt, hvis indvandrerkvinder og alle andre, der i dag er forsørgt af deres familie, i fremtiden, som forslaget går ud på, får ret til at få de samme tilbud, som man i dag giver i de kommunale jobcentre til kontanthjælpsmodtagere – jobsøgning, løntilskudsjob, uddannelsesaktivering m.v. Det er også meget positivt, at mange af disse nydanske kvinder gerne vil arbejde inden for ældreplejen. Vi har simpelt hen brug for dem for at fastholde det velfærdssamfund, som vi gerne skulle have. SF bakker derfor alt i alt det radikale forslag op.

Jeg synes da også, det er meget positivt, at regeringen er enig i væsentlige dele af tankegangen. Det bliver spændende at se det konkrete lovforslag, der så vil blive fremsat til efteråret. Men jeg vil også sige, at det jo i virkeligheden er sådan, at Beskæftigelsesministeriet i Danmark har to departementer. Det ene departement bliver ledet af ministeren, og det andet departement bliver ledet af Dansk Folkepartis ordfører, hr. Bent Bøgsted. Og sagen er, at alle de lovforslag, der skal behandles på Beskæftigelsesministeriets område, skal godkendes i begge departementer.

Selv om jeg da hørte visse positive toner i det, Dansk Folkepartis ordfører sagde, var det helt klart, at der også var nogle toner af noget, som var vendt imod gruppen af indvandrerkvinder. Derfor vil jeg sige, at jeg da frygter lidt for, hvordan det her lovforslag kan komme til at se ud, når det har passeret det departement i Beskæftigelsesministeriet, som bliver ledet af hr. Bent Bøgsted.

Så har jeg en anden tilføjelse til det her forslag, og det er, at man ikke bare kan overføre alle de tilbud, som man i dag giver til kontanthjælpsmodtagere, til den gruppe, vi her taler om. Det skyldes, at nogle af de tilbud, man giver til kontanthjælpsmodtagere, i virkeligheden er såkaldt skræmmeaktivering. Det er aktivering, der bliver sat i gang for at skræmme kontanthjælpsmodtagere til selv at finde et job.

Det hørte jeg et eksempel på for nylig. Her skulle kontanthjælpsmodtagere møde op i et bestemt lokale, og der var så en kaffemaskine og en stak aviser. Så fik de at vide, at de skulle kigge på jobannoncerne i de her aviser, og så skulle de snakke sammen om, hvordan man bedst søger job, og prøve at udveksle erfaringer om det. Da de havde gjort det en vis periode, var der en dag, hvor en af deltagerne ville gå hjem, efter at de igen havde behandlet emnet den pågældende morgen. Men han fik ikke lov til at gå hjem. Han skulle blive et bestemt antal timer for at overholde reglerne, og det var til ingen nytte, for der skete nemlig ikke mere den pågældende dag.

Den slags tilbud, som bliver givet til kontanthjælpsmodtagere, er ikke relevante for den gruppe, som vi her snakker om, nemlig indvandrerkvinder og andre, der ikke modtager nogen overførselsindkomst. For de har jo, som det også er blevet sagt i debatten, ingen pligt til at arbejde. Det betyder, at de simpelt hen skal synes, at det er tiltrækkende at deltage i de tilbud, der bliver givet. Hvis det skal lykkes, og jeg håber, at det vil lykkes, er der simpelt hen brug for nogle bedre tilbud end det eksempel, jeg lige har omtalt her.

I SF tror vi derfor, at udgiften til hele den her ordning vil blive højere end de 25 mio. kr. årligt, som De Radikale har skønnet det vil koste. Men det rører ikke ved, at vi synes, at det er et udmærket forslag fra Det Radikale Venstre, som vi altså også støtter fra SF's side.

Kl. 20:35

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Tak til ordføreren. Den næste ordfører er hr. Knud Kristensen.

(Ordfører)

Knud Kristensen (KF):

Integration sker gennem arbejde, sport, fritidsinteresser m.v. Det er Det Radikale Venstre og regeringen fuldstændig enige om. Vi er også enige om, at flere af dem, der i dag er selvforsørgende, skal i arbejde. På trods af økonomisk nedgang og faldende beskæftigelse i nogle brancher er der stadig områder, hvor der mangler arbejdskraft, og hvor der vil gøre det i fremtiden, og det er bl.a. inden for plejesektoren.

I dag står en gruppe fuldstændig uden for arbejdsmarkedet. Det gælder f.eks. en del nydanske kvinder. De modtager hverken dagpenge, kontanthjælp eller starthjælp. Som oftest er det deres ægtefæller, der i stedet forsørger dem. Det gælder også ægtefæller til udlændinge. Hvad integration angår, er der ingen tvivl om, at nydanske kvinder udgør nøglen til en bedre integration, for man kan ikke blive bedre integreret i et samfund, end når man indgår i et arbejdsfællesskab på tværs af nationaliteter og herkomst. Undersøgelser viser også, at mange af disse kvinder nærer et ønske om at komme ind på arbejdsmarkedet, og dermed sender de også et meget vigtigt signal til deres børn og andre familier.

I forbindelse med integration og beskæftigelse vil jeg sige, at vi arbejder på et lovforslag – det startede allerede sidste år – hvormed vi vil pålægge kommunerne en pligt til fremover at oplyse de selvforsørgende om aktiveringstilbudene. De skal have ret til at få oplyst, hvilke muligheder der er. Indtil videre har jobcentrene ikke gjort meget i den henseende, og regeringen har et klart ønske om at inddrage kommunerne i dette videre arbejde. Vi skal give dem, der står uden for arbejdsmarkedet, en øget mulighed for at arbejde. Det skylder vi dem, der står uden for arbejdsmarkedet i dag, og det skylder vi dem, som mangler hjælp i det daglige med netop at klare de helt private ting.

Det er et udmærket beslutningsforslag, der er fremsat, men vi kan ikke støtte det fra Det Konservative Folkepartis side. Men det er dejligt at konstatere her i salen i dag, at der bliver stor og bred opbakning til det lovforslag, der kommer senere.

Kl. 20:38

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Tak til ordføreren. Så er det ordføreren for forslagsstillerne, hr. Morten Østergaard.

Kl. 20:39

(Ordfører for forslagstillerne)

Morten Østergaard (RV):

Jeg skal starte med at sige fra Enhedslisten, som ikke kunne være til stede under debatten, at de også støtter beslutningsforslaget, som det ligger. Med det vil jeg gerne sige tak for debatten, som jeg synes har vist, at selv om der ofte kan være store diskussioner, er der sådan set en bred enighed i Folketinget om, at der er et behov for at styrke indsatsen for at få nogle af de grupper, som er helt uden for arbejdsmarkedet, og hvor der er en stor arbejdskraftreserve og også en stor motivation, ind på arbejdsmarkedet.

For uanset at vi nu står i en økonomisk afmatning og har udsigt til stigende ledighed, er udfordringen jo ikke til at komme udenom. Der vil på bare mellemlangt sigt komme til at mangle et ganske betragteligt antal medarbejdere både på det private og det offentlige arbejdsmarked, og derfor er det en opgave at ændre på den lidt kedelige status, Danmark har, hvis vi snakker om integration, som et af de lande, hvor der er størst forskel mellem nationalbefolkningens og indvandrerbefolkningens deltagelse på arbejdsmarkedet.

Der har vi et efterslæb, og AKF's undersøgelse viste jo også, at der blandt de 14.000 familieforsørgede nydanske kvinder i Region Hovedstaden var en ganske betragtelig motivation for at komme ind på arbejdsmarkedet, og at en stor del af dem faktisk ønskede at arbejde med omsorg og service og dermed ville være en del af løsningen på nogle af de problemer, som jo ikke bare er fremtidsmusik, men allerede har været oplevet i kommunerne. Her måtte man f.eks. det første halve år af 2008 opgive at ansætte mere end 1.500 social- og sundhedsassistenter og -hjælpere, og man må forvente, at der vil mangle i omegnen af 6.600 social- og sundhedsassistenter inden for en 10-års-horisont.

Så man kan sige, at det er en win-win-situation. Det er godt for de pågældende, det er godt for samfundet, og det er godt for nogle af de mennesker, som har brug for, at der er nogen i den offentlige sektor til at tage sig af dem. Og så er det altså også godt for de næste generationer, for det viser sig, at det er en klar fordel i forhold til den anden integrationsproblemstilling, der vedrører frafald på ungdomsuddannelser. Når de unge menneskers forældre har et arbejde, fremmer det også deres evne til at begå sig i samfundet. Det ved vi jo også fra vores løbende

diskussioner om negativ social arv. Så jeg er glad for, at der er enighed om den del.

Jeg vil gerne fokusere lidt på forslaget's anden del, som jo ikke bare er et spørgsmål om at få lavet et pjecet til sende ud alle vegne, men derimod et spørgsmål om, at vi rykker indsatsen tættere på nogle af de mennesker, det drejer sig om. Vi vil gerne have, at der bliver organiseret særlige enheder i forbindelse med jobcentrene, som kan rykke ud og bringe indsatsen helt tæt på og måske kan alliere sig med de boligsociale medarbejdere om at sørge for, at den her formidlingsindsats foregår meget tæt på de mennesker, det drejer sig om, som desværre – uden at jeg skal kaste mig ud i en lang, polemisk diskussion om årsagerne til det – i nogle sammenhænge er ganske langt væk fra det almindelige danske samfund og også ganske langt væk fra de kommunale jobcentre.

Der har vi brug for en udfarende indsats, og det kan være, at Arbejdsmarkedskommissionen også har ideer til, hvordan man kan gøre det, men vi tror på, at det med en fortærsket flokskel lidt er en kamp fra hus til hus, altså hvor man skal ud og have fat i de her – ofte – kvinder en for en og finde ud af, hvordan man for dem får fundet den nærmeste vej til arbejdsmarkedet og får kigget på det individuelt. Der var et udmærket initiativ fra regeringens side om det, der hed »Ny chance til alle«, og måske skulle man ikke give en ny chance, men en første chance til nogle af de mennesker, som vi taler om her, altså de familieforsørgede, og lave nogle enheder, hvis opgave er at komme ud og støvsuge for ledig arbejdskraft, som kan blive en del af løsningen på fremtidens problemer. Så vi håber, at den del også vil finde vej til regeringens forslag, så det ikke bare bliver nye pjecer og hjemmesider og den slags ting, men at vi får en indsats fra hus til hus, sådan lidt populært sagt.

I forhold til debatten vil jeg sige, at jeg som sagt glad er for, at vi er enige om intentionerne, og jeg anerkender også, at mekanismen er sådan, at uanset hvor enig man måtte være i et forslag, skal sådan et beslutningsforslag jo ikke vedtages. Nu er tv-transmissionen fra Folketingssalen stoppet, og derfor kan man kun trække lidt på smilebåndet over de mange rosende ord, som for nogle enkelte partiers vedkommende sluttede med, at de derfor ikke kunne støtte beslutningsforslaget. Sådan er mekanismen, og det lever vi fint med. Men jeg vil bare sige i forhold til diskussionen om 300-timers-reglen, at jeg vil fastholde – og vi rejste kritikken allerede

dengang – at man skulle have tænkt over det her, da man indførte den regel. For 300-timersreglen har jo den modsatte effekt af det, vi ønsker at opnå med det her forslag, nemlig at der, når man først har taget kontanthjælpen fra folk, jo ikke er noget med at stille krav. Så kan man ikke længere stille krav; folk skal ikke stå til rådighed.

Det er jo sådan for enhver, der ønsker at modtage kontanthjælp i dag, at hvis ikke man står til rådighed, er man slet ikke berettiget, og så kan kommunen tage kontanthjælpen fra en. Så de, som ministeren refererede til, var slet ikke berettiget til at få kontanthjælp, og derfor var 300-timersreglen slet ikke nødvendig for at få dem til at miste deres kontanthjælp, det kunne kommunerne bare have gjort. Men det, der var problemet, og det, man skulle have gjort på samme tidspunkt, var jo netop at sikre, at de, der mistede deres kontanthjælp, da man indførte 300-timersreglen, tilsvarende havde haft en ret til, når de havde demonstreret, at de vitterligt ikke havde fodfæste på arbejdsmarkedet, så at kunne gå ned på kommunen og sige: Det kan godt være, at jeg ikke skal stå til rådighed, men jeg vil stå til rådighed, og jeg har et ønske om at komme nærmere arbejdsmarkedet med nogle tiltag.

Der synes jeg, at beskæftigelsesministerens og også Venstres ordførers svar havde karakter af en tilståelsessag, nemlig at det tænkte man ikke på dengang, for man var nok mest af alt optaget af at få taget kontanthjælpen fra folk, og så måtte vi tage den indsats på et senere tidspunkt – nu nogle år efter, hvor en hel del er blevet sat ud af deres lejligheder, mange har måttet låne penge af deres familie osv. Det er jo en diskussion, vi havde for ikke så længe siden, da vi diskuterede afskaffelsen af 300-timersreglen.

Så vil jeg også gerne kvittere fru Anne-Marie Meldgaard for at sige, at vi på lange stræk har svigtet indvandrerkvinderne; jeg er meget enig. Men jeg synes – og det er det, som jeg håber vi kan læne os op ad – at der heldigvis er mange steder, hvor man har taget gode initiativer. Enkelte steder ude lokalt kan man jo finde rigtig gode initiativer. I Århus, hvor vi begge kommer fra, er der nogle kvindehuse, og man har haft enorm succes med at få kvinderne ud af lejlighederne og ind i nogle fællesskaber, som er det første skridt på vej væk fra isolationen og ud i nær-

heden af arbejdsmarkedet og i hvert fald ud i det almindelige samfundsliv.

Hr. Bent Bøgsted var inde på, at der måske er nogle, der har brug for mere tilvænning end andre. Jeg medgiver gerne, at det kan der sagtens være. Vi har i Danmark en lang og god tradition for en meget høj erhvervsfrekvens blandt både mænd og kvinder, og det er klart, at der er nogle, der kommer fra nogle kulturer, hvor den slet ikke er den samme. Det behøver man ikke at rejse langt væk for at se – der er andre lande i Europa, som ikke har den samme tradition, og derfor er der selvfølgelig behov for tilvænning. Men jeg tror bare, at man skal konstatere, at måden at gøre det på altså ikke bare er at tage penge fra folk og så håbe, at de bliver mere motiverede, når sulten rigtigt sætter ind. Nej, det, man skal gøre, er netop at lave en indsats, hvor man forsøger at hjælpe folk på vej og fremme den tilvænning i stedet for at vende ryggen til.

Jeg vil også gerne indgå i en diskussion med hr. Eigil Andersen om, hvor mange penge der skal til. Vi har det her forslag med som et led i vores sociale 2015-plan, hvor vi altså har sat nogle målsætninger om, at vi vil have halveret forskellen mellem indvandreres og danskeres erhvervsdeltagelse i 2015. Det har vi prioriteret ganske betragtelige ressourcer til i vores finanslovsforslag. Og skulle det vise sig, at der var behov for flere end dem, vi har afsat til det her forslag, tror jeg også, at vi kan omprioritere sådan i forhold til 2010.

Samlet set er jeg meget glad for debatten og meget glad for tilsagnet fra regeringen, og jeg håber, at vi kan få en tilsvarende opløftende debat, når regeringen fremsætter sit lovforslag. Vi synes i hvert fald, at det her forslag indtil videre har tjent sit formål.

Kl. 20:47

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Da der ikke er flere, som har bedt om ordet, er forhandlingen sluttet.

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Arbejdsmarkedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg dette som vedtaget.

Det er vedtaget.

Det sidste punkt på dagsordenen er:

19) 1. behandling af beslutningsforslag nr.

B 86:

Forslag til folketingsbeslutning om genoptræning af hjerneskadede.

Af Lise von Seelen (S) m.fl.

(Fremsættelse 23.01.2009).

Kl. 20:47

Forhandling

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Forhandlingen er åbnet. Ministeren for sundhed og forebyggelse.

Kl. 20:47

Ministeren for sundhed og forebyggelse (Jakob Axel Nielsen):

Jeg vil gerne takke Socialdemokraterne for at have sat fokus på genoptræning – altså genoptræning og rehabilitering af mennesker, der rammes af en hjerneskade. Det er jeg glad for. Det er noget, vi politikere bør gå op i. Der er tale om komplicerede og langstrakte forløb med stor betydning for, hvordan mennesker med en erhvervet hjerneskade kan vende tilbage til et godt, selvstændigt og meningsfyldt liv. Vi skal gøre alt, hvad vi kan, for at den enkelte kan vende tilbage til så normalt et liv som overhovedet muligt. Efter min mening gøres det bedst muligt, ved at der tages udgangspunkt i den hjerneskadedes individuelle situation, i den enkeltes personlige målsætninger og i den enkeltes individuelle behov og muligheder.

Jeg helt enig med Socialdemokraterne i, at vi på nogle områder bør forbedre indsatsen over for mennesker, der rammes af en hjerneskade, så jeg har i virkeligheden en stor sympati for intentionerne med forslaget. Jeg er derimod ikke enig i den vej, som Socialdemokraterne ønsker at gå. Ved at fastsætte én bestemt ventetid tager man ikke højde for, at hjerneskaderamte udgør en meget heterogen gruppe med forskellige behov og ressourcer. Jeg mener derimod, at vi fra centralt hold skal understøtte en organisering i landets regioner og kommuner, der tager højde for de individuelle behov, som er af afgørende betydning for en tryk og effektiv indsats.

Når en hjerneskadet står over for udskrivning fra sygehuset, skal region og kommune tage konkret stilling til den ramtes behov, ønsker og forventninger, og der skal på den baggrund sammensættes et individuelt tilbud. Den hjerneskaderamte skal have hjælp til at få sin førlighed

tilbage, til at klare hverdagen og til, hvor det er muligt, at vende tilbage til arbejdsmarkedet.

Mange hjerneskadede oplever koncentrationsbesvær, hukommelsestab, nedsat situationsskønhed eller en ændret personlighed. Der er ofte tale om skjulte skader, som den enkelte måske først erkender, et stykke tid efter at skaden er sket, altså senere i forløbet. Jeg lægger tryk på ordet forløbet, for det er for mig at se ko-deordet i en god og tryk og helhedsorienteret rehabiliteringsindsats. Den hjerneskaderamte skal have tilbud, når motivationen er der, når modet er der, og når overskuddet er der.

Rehabiliteringsforløb er for mig en samlet, koordineret og helhedsorienteret indsats på tværs af myndigheder, på tværs af lovgivning og på tværs af fagområder. Det er det, det hele handler om – samarbejde, timing og rettidighed gennem hele forløbet. Det rette tilbud skal gives på det rette sted og på det rette tidspunkt. Koordination, organisation og tværfagligt samarbejde er derfor alfa og omega. Setuppet er på plads. Det har jeg sagt en del gange før, og det gentager jeg gerne her i dag: Vi har skabt de rigtige organisatoriske og lovgivningsmæssige rammer for at skabe sammenhæng, tryghed og faglig kvalitet i hele forløbet, fra den akutte fase til behandling, genoptræning og rehabilitering.

O.k. Når det så er sagt, er der fortsat rum for lokale forbedringer. Der er tale om komplicerede patientforløb, som mange steder kan og skal organiseres bedre. Vi har redskaberne, men ja, vi kan blive bedre til at bruge dem. Det er helt afgørende, at der tænkes i integrerede forløb, også blandt de forskellige sagsbehandlere internt i de kommunale forvaltninger. For rehabilitering af hjerneskadede rækker langt, langt bredere ud end sundhedsområdet i snæver forstand. Det handler også om specialundervisningsområdet, om hjemmeplejen, arbejdsmarkedsområdet, revalideringsområdet og måske også handicapområdet osv. Og selv om personale og sektorer generelt er meget dygtige til at sikre en høj kvalitet i egen indsats, er det en udfordring at skabe sammenhæng mellem de forskellige ydelser.

Flere steder har man kridtet banen op, flere kommuner er på vinderkurs, og jeg kan ikke lade være med at nævne, at HjerneSagen tilbage i oktober sidste år bragte en artikel med overskriften »Rehabilitering af apopleksiramte i Kolding Kommune anno 2008«. For artiklen handlede lige præcis om en kommune, der følger borgeren hele vejen i mål, fra den enkeltes første spæde skridt med en rollator og personlig hjælp